

Andet, end den udtrykker. Der er henvist til Flaadens Officerer. Dersom Flaadens Officerer skulde være noget for rigeligt aflagte ved, at man i Loven ifjor beholdt de tidligere Sætter, saa have vi jo, hvis dette skulde være begrundet, Haab om ved den forestaaende Revision at foretage Noget i den Retning, men det forekommer mig ikke, at man kan gjøre Brug deraf i den Retning, at man her gaaer høiere end rimeligt og billigt er. Vi have ved Bestemmelserne i den ifjor udkomne Lov sagt, at naar en Landofficer udkommanderes tilhøes, saa kommer han under samme Forhold som Søofficerer, og da faaer han efter Lovens samme Løn, han faaer Søtillæg. Derimod kan det ikke gaae an at sammenstille Forholdene i Veiren ved Hald med Forholdene i Marinen f. Ex. under Seilads i Middelhavet. Bliver paa den anden Sted en Søofficer udkommanderet f. Ex. til at overvære Veirsamlingen ved Hald, vil han ikke faae Søtillæg, men Landtillæg, han vil komme under de samme Bestemmelser som Landhæren, hvis Forslaget i saa Henseende gaaer igjennem. Det er vel det nærmeste, man kan komme dette Forhold, at stille dem, til hvilken Etat de end høre, complet lige, naar de komme under samme Forhold. De ere iøvrigt saa forskjelligt stillede, at man ikke kan drage nogen Sammenligning mellem deres Lønning. Jeg troer ikke, at der her kan bruges det Udtryk, at vi lønne Vedkommende f. a. r. i. g. t., som det ærede Medlem for Helsingør (Maasløff) brugte. Jeg troer heller ikke, at det er hans Mening at vi gjøre det, selv om vi nu ikke gaae videre end til, hvad Folkethinget meget velvillig er gaaet ind paa tidligere med Hensyn til disse Spørgsmaal. Det ærede Medlem huffer vistnok feil, og jeg undskylder ham meget gjerne, thi det var ikke ham, der i Egenkab af Minister dengang stillede Forslag; han var da fraværende. Det Forslag om Messetillæg kom først, da det viste sig, at vi ikke vilde bevilge Felttillæg under de aarlige Øvelser, men betragte det som Cantonnementsstillæg. Da forlangte man 3,000 Rd. som Messetillæg, men det forfæstede Folkethinget, og det vilde dog see besynderligt ud, om Folkethinget, der ifjor forfæstede et Messetillæg af 3,000 Rd., iaar

wilde være med til at bevilge et betydelig høiere Messetillæg blot under en anden Form. „Der skuldes ikke noget Princip dert“, siger det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgfreds (Euren). So, der synes dog aabenbart at være den Tendents, at dersom vi ikke vedtage det, Regjeringen forlanger iaar, maae vi for næsten hver Behandling vente, at Fordringerne vilde stige, istedenfor at man skulde antage, at de ved vor Modstand vilde gaae ned. Forøvrigt skal jeg hyerken anbefale eller fraraade Spørgsmaalet; jeg overlader det ganske til det høie Thing at vedtage Forslaget, som det er kommet fra Landstinget, og forfæstede det, det selv nylig har vedtaget. Ved at gjøre det, føier man kun et nyt Vers. til en allerede lang Bise; og det har for mig personlig ikke nogen stor Betydning.

Maasløff: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

Maasløff: Jeg tør rolig henstille til Thinget, om jeg har givet den ærede Ordfører Anledning til i mine Ord at finde nogen Antydning af, at Flaadens Officerer skulde være for vel aflagte. Det er den ærede Ordførers eiendommelige Maade at omtale andre Medlemmers Uttringer paa, som her atter gjør sig gjældende. Jeg har ikke tænkt paa nogen saadan Antydning, langt mindre gjort den. Flaadens Officerer ere vistnok ikke for rigelig aflagte; men man kan derfor meget godt anstille en Sammenligning og komme til det Resultat, at Forholdene stille sig særlig ugunstigt for Hærens Officerer. — Den Tilrettevisning, som det ærede Medlem gav mig med Hensyn til Udtrykket „f. a. r. i. g. t.“, skal jeg meget rolig tage imod; det ærede Medlem er vistnok fuldkommen competent Dommer i saa Henseende, og jeg bøier mig villigt for hans Dom.

Ordføreren: Jeg veed ikke, hvad der berettiger det ærede Medlem til at kalde en Berigtiggelse af et andet Medlems Uttring for